

משנתנו לומר, שרק נדרי ענוי נפש יכול הבעל להפר אבל שאר נדרים אינו יכול להפר.

ומקשינן: **והא תניא:** הרי שנינו בברייתא: נאמר בתורה, בסוף פרשת נדרים [במדבר ל יז]:

“אלה החקים אשר צוה ה' את משה, בין איש לאשתו בין אב לבתו”.

מלמד הכתוב **שהבעל, וכן האב, מפר נדרים שבינו לבינה.** ומוכח שלא נדרי ענוי נפש בלבד הוא מפר.

ומשנינן: **אמרי, אמרו** לתרץ:

הלין וחלין, אכן, הללו והללו, בין נדרי עינוי נפש ובין נדרים שבינו לבינה — **מפר.**

מיהו, ענוי נפש מפר לעולם.

ההפרה חלה לעולם, ואפילו אם לאחר מכן גרשה ונשאת לבעל אחר, הנדר נשאר מופר.

אבל, נדרים שאין בהן ענוי נפש, רק כדאיתא תחותיה, כל עוד היא נשואה לו, היא הפרה.

אך **מכאן**, כאשר הוא **מגרש לה** — **חייל עליה נדרה, בדברים שבינו לבינה, שאין בהן ענוי נפש.**

והיינו, נדרים שהם בינו לבינה, אך אין בהם ענוי נפש, מועילה ההפרה של הבעל רק לזמן שהיא תחתיו. אבל אם גרשה, חוזר וחל הנדר, ואפילו אם חזר הוא עצמו ונשאה, חוזר וחל הנדר.

אבל יש בהן ענוי נפש, לא חייל עליה נדרה אחרי שהפר לה בעלה את הנדר, ואפילו אם חזרה ונשאת לאחר, הרי זה מופר.

ומקשה הגמרא: וכי הנודרת **בדברים שאין בהן ענוי נפש, אלא הם דברים שביהו לבינה, והפר לה בעלה, כי מגרש לה** — **חיילא עליה נדרה!?**

והא תנן: הרי שנינו במשנה לקמן [פה א]:

אשה שאסרה על בעלה הנאה ממעשה ידיה, אין הבעל צריך להפר את נדרה, היות והבעל זכאי במעשה ידיה, והיא משועבדת לבעלה למעשה ידיה, וחזקו חכמים את שעבודו שלא יחול נדרה.

רבי יוחנן בן נורי אומר: יפר לה בעלה נדרה עכשיו את נדרה, על אף שעתה אין בכוחה לאסור על בעלה את מעשה ידיה, כי הם משועבדים לו.

כי אם לא יפר לה עתה את נדרה, יש לחשוש **שמא יגרשנה**, ויחול הנדר מיד, משום שמיד לאחר גירושיה היא אינה משועבדת לו למעשה ידיה, ותהא **אסורה לו!**

והיינו, יש לנו לחשוש שמא יהנה ממעשי ידיה גם לאחר גירושיה, ולכן יפר עכשיו, כדי שלא יחול הנדר לאחר שיגרשנה.

אלמא, מוכח מכאן, כי כאשר מגרש לה, ומפר לה מעיקרא, לפני שמגרשה — היא הפרה לעולם!

והרי באופן שאוסרת מעשה ידיה על בעלה, זה נדר שבינו לבינה, ובכל זאת מועילה